

BIBELSK

TRO

3

/2016

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

25. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Straffer eller dømmer Gud her i tida?
- Løyndommen om Kristus og kyrkjelyden
 - Skal sann bibelsk kristendom utraderes?

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Straffer eller dømmer Gud her i tida?

Leder. Av *Olav Hermod Kydland* 4

Herre, oppklar våre øyne!

Andakt. Av *Hans Erik Nissen* 5

Den gamle og den nye natur

Bokklipp. Av *Ludvig Hope* 6

Den store, hvite flokk å se

Sang. Av *Hans Adolph Brorson* 7

Minnetale

Minneord. Av *Mogens Holst Nissen* 8

Vær rede!

Bokklipp. Av *Hans Erik Nissen* 11

Løyndommen om Kristus og kyrkjelyden

Bibelforum. Av *Asbjørn Hunnes* 11

Hjertets teologi

Liv og tjeneste. Av *Göran Holmgren* 14

Den store hemmelighet åpenbart

Bokklipp. Av *Carl Olof Rosenius* 18

Hans Erik Nissen til minne

Minneord. Av *Olav Hermod Kydland* 20

Hva har Gud imot, i norsk kristendom?

Bladklipp. Av *Guttorm Raen* 21

Skal sann bibelsk kristendom utraderes?

Kommentar. Av *Olav Hermod Kydland* 22

Hva med meg på dommens dag?

Trossannhet. Av *Erik Høiby* 24

Guds vilje er god for samfunnet og alle menneske

Bladklipp. Av *Johannes Kleppa* 25

Når eg ber

Dikt. Av *Olav Nergård* 28

Ein fristad

Sang. Av *Gunvor Grødem* 32

*Vil Gud ikkje vera bygningsmann,
me fåfengt på huset byggja.*

*Vil Gud ikkje verja by og land,
kan vaktmann oss ikkje tryggja.*

*Så vakta oss, Gud, så me kan bu
i heimen i fred og hyggja!*

(Elias Blix 1890. Nr 814 v. 6 i Sangboken)

Straffer eller dømmer Gud her i tida?

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Dette spørsmålet gis det ulike svar på. Noen mener at det er gammeltestamentlig tenkning, når det hevdes at Gud dømmer synd her i tida. Vi vil se på dette spørsmål i Guds ords lys.

Basis for vår holdning til dette spørsmålet må være Den hellige Skrift. Når apostelen Paulus skriver: *"Hele Skriften er inspirert av Gud..."* (2 Tim 3,16), så går det først og fremst på GT som var apostlenes bibel. Men også NT er Guds hellige ord. Paulus skriver i 1 Tess 2,13: *"... Da dere fikk det ord som vi forkynte, tok dere imot det, ikke som et menneske-ord, men som det i sannhet er, som Guds ord, som virker med kraft i dere som tror"* (se også 1 Tess 1,5; 1 Kor 15,1; Heb 4,12).

Hvordan skal vi så forholde oss til GT og NT? Hvordan bør Skriften leses?

Wilhelm Møller hevder at den gammeltestamentlige bibelteologi kan bare være kristosentrisk, og den nytestamentlige teologi kan bare bygges på GTs grunnvoll. ("Frelsehistorien i Det Gamle Testamente"). Så siterer han Procksch som sier: "Den som har Kristus, han har sammen med det Gamle Testamente også det Nye; den som ikke har Kristus, han taper sammen med det Gamle Testamente også det Nye - - Den nutidskristen som bare kjenner det Nye Testamente, er et motstykke til den evige jøde som bare kjenner det Gamle."

Følgelig er det viktig for oss kristne i dag at vi tror, lærer og bekjenner oss til hele Bibelen, men en må søke å påvise den frelseshistoriske utvikling fra GT til NT.

Gud er den samme både i GT og NT: *"All god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Far. Hos ham er ingen forandring eller skiftende skygge"* (Jak 1,17).

Hva sier så Bibelen om Guds vrede, straff eller dom her i tida? Vi vil i den forbindelse nevne noen bibelord. I Apg 5,1-11 står det om Ananias og Saffira som løy for Den Hellige Ånd

og falt om og døde. Apg 12,22-23 forteller om kong Herodes som kledde seg i kongelig skrud, satte seg på sin trone, og holdt en tale til folket. Folkemengden ropte da at dette var Guds røst, ikke et menneskes røst. Så leser vi i vers 23: *"Straks slo en Herrens engel ham, fordi han ikke gav Gud æren. Han ble fortært av ormer og døde."*

Apostelen Paulus skriver i 1 Kor 10,1-13 om Israels synder i ørkenen og sier i vers 11: *"Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til."* Hvordan Gud straffer her i tida når det gjelder disse forhold, kan ikke vi med sikkerhet si. Men Guds ord sier i Joh 3,36: *"Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham."* Apostelen Paulus sier også at før vi kom til troen, var vi *"av naturen vredens barn"* (Ef 2,3). Følgelig er alle som ikke tror på Guds Sønn, under Guds vrede. La oss imidlertid tilføye at så lenge det er nådetid, er den enkelte gjenstand for Guds kjærlige kall til frelse.

Åpenbaringsboka vitner også om Guds vrede her i tida. Vi kan nevne de sju segl (Åp 6), de sju basuner (Åp 8; 9) og de sju vredesskåler (Åp 16). Disse tegn viser oss tydelig at Gud straffer synd i tida, her og nå og i framtida.

Vi vil ta for oss Rom 1,18-32 og se hvordan Gud straffer (dømmer) her og nå i tida. I følge den alminnelige åpenbaring kan alle mennesker vite at der er en Gud til. Historien vitner også om det. Selv om ikke hedningene har Moseloven, kan de vite hva loven sier (se Rom 2,14-15).

I Rom 1,18-32 skriver apostelen Paulus om frafallet fra den alminnelige åpenbaring. Guds vrede åpenbares over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som ikke bryr seg om eller forkaster sannheten.

I stedet for å takke og ære Gud ble de tomme i sine tanker, deres uforstandige hjerter ble for-

mørket og erkjente ikke noe. Å detronisere Gud betraktes som visdom, men det er i virkeligheten dårskap (se Sal 14,1).

De omtalte hedninger fortsatte bare i sin ugudelighet og ble avgudsdyrkere. For de byttet bort *"den uforgjengelige Guds herlighet med et bilde, en avbildning av et forgjengelig menneske og av fugler og firbente dyr og krypdyr"* (Rom 1,23).

"Hva er en avgud?" spør Pontoppidan og svarer: "Alt menneske dyrker, frykter, elsker og forlater seg på i stedet for den eneste, sanne Gud" ("Sannhet til gudfryktighet").

Konsekvensen av at menneskene forkastet den levende Gud og begynte med avgudsdyrking ble at Gud selv overgav dem i deres hjerters lyster til urenheter. Den religiøse synd, forkastelsen av Gud, førte til et moralsk frafall. "Gud har straffet den religiøse unatur med sedelig unatur", sier prof. Olaf Moe i sin kommentar "Apostelen Paulus brev til romerne". Videre sier han at menneskene ikke mere har fri selvbestemmelse, men ved en Gudsdom blir de nødt til å falle videre i synd, fra den ene til den annen. Så konkluderer han med å si: "Deres nedverdigelse av Guds herlighet ble straffet med en nedverdigelse av dem selv!" Gud straffer følgelig her i tida dem som forkaster Gud og holder seg til avguder.

Hedningene byttet bort Guds sannhet og begynte i stedet å ære og dyrke skapningen. Som en følge av at menneskene har forkastet Gud og ikke gir ham den takk og ære han burde

få, har Gud overgitt dem til skammelige lyster. Dette er en domshandling fra Gud som skjer her i tida. Prof. Moe sier: "Mennesket blir til en viljeløs, passiv trell av lysten, lysten til lidelse, "lidenskap"". Her er det tale om et samliv mot naturen, lesbisk samliv. Denne last eller synd var meget utbredt blant oldtidens hedninger.

I vers 27 tales det også om at mennene forlot den naturlige omgang med kvinnen og *"brente i sitt begjær etter hverandre"*. Apostelen betegner dette som *"skammelig utukt"*. Om dette begjær sier prof. Moe at det var "en opphisselses-tilstand som krevde en potensielt, unaturlig tilfredsstillelse".

Da menneskene ikke brydde seg om å eie den kunnskap eller erkjennelse av Gud som var blitt åpenbart for dem, overgav Gud dem til et udugelig sinn (V. 28). Prof. Moe betegner dette som "formørkelsen av hele den moralske bevissthet". Når Gud blir ignorert og forkastet får det forferdelige konsekvenser for den enkelte og for samfunnet.

2 Tim 3 og 4 omtaler forholdene i de siste tider. De ligner mye på skildringen i Rom 1. Mange skal da elske sine lyster høyere enn Gud. De skal fornekte sannheten og holde seg til eventyr. Åpenbaringsboka forteller at mange mennesker skal bli drept på ulike måter i de siste tider (se for eks. Åp 6,8; 9,18; 19,21).

På grunnlag av Guds ord må vi derfor si at Gud straffer synd her i tida, men den endelige dom kommer på dommens dag. □

Herre, oppklar våre øyne!

AV HANS ERIK NISSEN

"Oppklar mine øyne så jeg ikke skal sovne inn i døden" (Sal 13,4)

Den legemlige søvn er en velsignelse. Alt kjennes annerledes ut når du er frisk og uthvilt. Men slik er det ikke med den åndelige søvnen. Den er livsfarlig. Slik opplever ikke det gamle menneske det. Tvert imot. Den syndige naturen

er mer tilfreds over et større spillerom. Det er noe i oss som elsker mørket. Der avsløres ikke dit hjertes ondskap. Det åndelige livet sløves. Samvittigheten uroes ikke.

Men du må ikke bli forført. Guds ord advarer deg. Den åndelige søvnen ender med åndelig og evig død.

Det kan være en stor hjelp i å stanse opp for dette spørsmålet: Hvor ender denne veien jeg har begynt på? Du skal ikke lete etter svaret hos andre eller hos deg selv. Finn det i Guds ord! Det kan godt hende at du finner svarene rystende, og at du synes du ikke makter å holde ut tanken på det. Det er også meningen. Gud vil at du skal søke hjelp.

Hvor finner du den hjelpen?

Ikke i egne bestemmelser om å holde deg våken. Nei, du må gå til ham som alene kan vekke deg. Det er Jesus. Ham må du be til om å gi dine øyne lys. Når han gir dine øyne lys, kan du se virkeligheten slik den er.

Den Hellige Ånd vil opplyse oss. Han gir deg et innblikk i hvem vi selv er, men han lar oss også se hvem Jesus er. Når Jesus lever i vårt hjerte, da

fylles vi av en indre glede og kraft som holder oss våken.

Midlet mot den åndelige søvnen er at vi får et møte med Jesus.

Derfor sier Paulus: *"Våk opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg"* (Ef 5,14).

Når Jesus lyser, da ser troens øye lys i Guds lys. Da bryter lovsangen gjennom. Da har vi noe å si til hverandre. Da lever vi i en voksende erkjennelse som aldri opphører, ikke engang i evigheten. *"I ham (Jesus) er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede."* (Kol 2,3)

Når Den Hellige Ånd får opplyse oss om dem, da er det ikke tid for å sove. Da er evighetens morgen begynt. □

Den gamle og den nye natur

AV LUDVIG HOPE

"Gud være takk ved Jesus Kristus, vår Herre! – Så tjener jeg da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød" (Rom 7,25)

Når ikke en kristen er syndefri, hva er han da? Han er en frelst synder som fremdeles har synd. Men er det så, da må vi også regne med at synden i oss ikke bare er en drøm eller noe halvt vondt og halvt godt, men en levende makt, liksom fæl hos oss som hos satan. Liksom umulig som det er at Gud og det liv vi fikk av ham kan skifte vesen, liksom lite kan synden det.

Vi kristne kaver meget mer enn vi selv vet med å få det onde godt. Men det er nettopp det vi aldri kan. Det hadde Paulus lært, og gitt det helt opp. Han lot det onde være ondt, og regnet ikke med det annerledes enn det var. Han skjuler ikke det onde i seg for seg selv, eller drar seg unna ansvaret for sin synd. Hans dype klage: *"Jeg elendige menneske!"* sier oss at han føler ansvaret for synden, men han ser det så at han tjener Guds

lov med sinnet, men syndens lov med kjødet. I meg, sier han, er det to forskjellige liv som aldri kan forenes; de tjener hver sin Herre. Men gjør jeg det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg, men synden som bor i meg. Og så takker han Gud for det nye liv han har fått i Jesus Kristus, og tjener så Gud i åndens nye vesen.

Slik er det å være en kristen her i nådens rike. Lykkelig den som eier borgerrett der og vet veien til fristaden.

Nå får jeg hvile ved hans hjerte
Og klage der all sorg og nød,
Her er så meget som gjør smerte,
Så titt i lønn min tåre fløt,
Men dette sier jeg min venn,
Og så blir allting godt igjen.

(Fra "Et ord i dag" 20. august. A/S Lunde & Co's forlag 1962) □

Den store, hvite flokk å se

AV HANS ADOLPH BRORSON

*Den store, hvite flokk å se som tusen berge full av sne
med skog omkring av palmesving, for tronen hvem er de?
Det er den helteskare som fra verdens store trengsel kom
og har seg todd i Lammets blod til himlens helligdom.
Der holder de nå kirkegang med uopphørlig jubelklang
i høye kor, hvor Gud han bor blant alle englers sang.*

*Her gikk de under stor forakt, men se dem nå i deres prakt
for tronen stå med krone på i himlens prestedrakt!
Sant er det, i så mangen nød en tårestrøm på kinnnet fløt,
men Gud har dem straks de kom hjem, avtørret på sitt skjød.
Fra syd og nord, fra øst og vest de samles til hans løvsalsfest,
og Lammet selv ved livets elv er både vert og gjest.*

*Til lykke, kjempesamling, ja, nå tusenfold til lykke da,
at du alt her fikk Jesus kjær og slapp så vel herfra!
Du har foraktet verdens trøst, så lev da evig vel, og høst
hva du har sådd med sukk og gråt, blant tusen englers lyst!
Oppløft din røst, slå palmetakt og syng av himmelsk kraft og makt:
Pris være deg evindeligg – vår Gud og Lammet – sagt!*

(SANGBOKEN NR 854)

Minnetale

AV MOGENS HOLST NISSEN

Hans Erik Nissen døde den 27.01.2016 og ble begravet den 2. februar fra Lindevangs kirke. Hans yngste bror, Mogens Holst Nissen, holdt minnetale i kirken over sin eldste bror. Bibelsk Tro har fått tillatelse til å gjengi minnetalen. Vi gjengir her siste delen av den:

Den teksten som jeg skal tale over, har Hans Erik selv valgt. Den betød svært mye for ham å være rensert og stå ren for Gud. Han var glad i livet, og syntes det var vondt å si farvel. Men som han sa, så skal det jo være noen som skal ta imot oss og ønske oss velkommen.

Vi skal lese teksten fra Johannes Åpenbaring 7,9-17 om Den store hvite flokk:

"Deretter så jeg – og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. De sto for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender.

Og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet.

Alle englene stod omkring tronen og om de eldste og om de fire livsvesener, og de falt ned for tronen på sitt ansikt og tilbad Gud, og sa:

Amen! Velsignelsen og herligheten og visdommen og takken og æren og makten og styrken tilhører vår Gud i all evighet! Amen.

Og en av de eldste tok til orde og sa til meg: Disse som er kledd i de lange hvite kjortler – hvem er de? Og hvor er de kommet fra?

Jeg sa til ham: Herre, du vet det! Og han sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.

Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem.

De skal ikke hunge mer, heller ikke tørste mer. Solen skal ikke falle på dem, eller noen hete.

For Lammet, som er midt for tronen, skal

vokte dem og føre dem til livets vannkilder. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne."

Her tas Johannes med inn i den himmelske verden, og han ser en annen virkelighet. Det er en virkelighet for Guds folk, en virkelighet som består og som har evig betydning og verdi.

I teksten nevner Johannes at det er en stor skare som ikke kan telles.

Det er to forhold som karakteriserer denne skaren. For det første er det deres diversitet – deres forskjellighet. De kommer fra alle folkeslag og stammer, folk og tungemål. De kommer fra hele jorden med vidt forskjellig opprinnelse, bakgrunn, historie, kultur og språk.

Det andre forholdet som karakteriserer dem, er det som binder dem sammen – det som de har felles. De står alle foran Guds trone og foran Lammet med fokus på ham.

Alle er også kledd på samme måte, i hvite klær. Og så har alle palmegrener i hendene og de roper høyt på samme språk på tross av deres forskjellige tungemål. Det de roper er et vitnesbyrd og en bekjennelse som de er felles om.

De roper: *"Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet"*

Frelsen kan bare tilskrives Gud og Lammet. Det må ingen være i tvil om. Det er derfor de roper så høyt. Hver eneste en er klar over at det er den eneste årsaken til at de står for Guds trone og Lammet. Det skyldes bare Gud og Jesus. Hvis ikke de hadde grepet inn i deres liv og ført dem ut av mørkets og fortapelsens makt, så hadde de aldri blitt frelst.

Den virkeligheten vi står i er at vi intet har som kan kvalifisere oss til å bli en del av denne himmelske skare som står for Guds trone og Lammet. Guds ord og Den Hellige ånd avslører vår egen fortapthet i alt som har med oss selv å gjøre. Ordet avslører råttenheten og ondskaperen i våre liv som vi ikke selv kan få bukt med, og som er årsaken til at vi aldri i egen kraft kan bli rene for Gud. Men Guds ord og Den Hellige Ånd viser oss også at det er allerede et fullbrakt verk og en åpen dør til himmelen gjennom det Guds Lam, som bærer all verdens synd.

Bare Gud og Lammet skal ha all ære. Den skaren som Johannes ser er den lønnen som Jesus så fram til med glede da han holdt ut korsets lidelse. Derfor lød det: *"Det er fullbrakt"* fra korsets tre.

En av de eldste som står foran tronen, henvender seg til Johannes og stiller ham to spørsmål.

"Disse som er kledd i de lange hvite kjortler – hvem er de? Og hvor er de kommet fra?"

I stedet for å komme med et kvalifisert svar, velger Johannes å spørre den eldste. Det er alltid godt å spørre de eldste. Johannes spør ham indirekte ved å konstantere: *"Herre, du vet det!"*

Den eldste nevner to forhold til som er felles for den store, hvite flokk:

For det første svarer han at *"Dette er de som kommer ut av den store trengsel"*. Det er den trengselen som et hvert Guds barn opplever. Når man blir født på ny så er man på en kampplass, en kampplass som gjelder vårt åndelige liv og overlevelse. Det er fristelser og angrep på troen. Og her er det bare én som kan bevare våre liv og sjel, og det er vår Gud og Lammet.

Det andre som den eldste sier, og som forener den store, hvite flokk, er det midlet som Gud frelser ved.

Den eldste sier om dem at *"Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod"*. Lammets blod. Det er det som Gud møter oss med i sitt ord. Ordets verdi er helt avhengig av ordets betydning for Gud. Gud har gjemt evangeliet i Lammets blod. For virkeligheten er at hvis

du vil kjenne sannheten og livet, så må du kjenne det som har verdi for Gud.

"Lammets blod" vil noen kalle *"bedehus-språk"*, og det er det. Men det er mye mer. Det er Guds språk. Og Guds språk er viktigere å kjenne enn noe annet.

Og nettopp derfor er det så uendelig viktig å vite hva Lammets blod betyr for Gud. For det har den samme betydning for deg og meg. Lammets blod betyr alt for Gud!

Derfor har det en uendelig stor verdi for hver enkelt av oss. *"Jesus, hans Sønnns blod renser oss fra all synd"*. Det er nettopp dette felleskapet den store hvite flokk har. De er mennesker som ikke har noe annet å klynge seg til, enn at Lammets blod må rense dem ren fra all synd. At de i Kristus Jesus fremstilles som hellige, rene og rettferdige for Gud, det er livet. Det er å vite at jeg verken har eller kan gjøre noe på min frelse overfor Gud, men at han gir alt.

Det ga Hans Erik den siste tiden klart uttrykk for. Selv om det hadde vært mye smerter, så var det en velsignet tid. For han hadde mistet seg selv og hadde ikke noe selv å bringe i forhold til Gud. På gravsteinen hans kommer det bare til å stå et enkelt ord: *"Nåde"*. Det er bare Gud og Lammet som kan gi det. Det er alt en synder kan be om.

Omsorg

Den eldste forteller også Johannes at Gud har omsorg for dem, som er kjøpt fri ved Lammets blod: *"og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem. De skal ikke hungre mer, heller ikke tørste mer. Solen skal ikke falle på dem, eller noen hete. For Lammet, som er midt for tronen, skal vokte dem og føre dem til livets vannkilder"*.

"Salig er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes." (Mat 5,6)

Her blir du og jeg ledet til livets vannkilde. Der vil vi erfare den virkelighet som David uttrykker i Salme 16,11: *"Du vil kunngjøre meg livets vei. Fylde av glede er det for ditt åsyn, livsalighet ved din høyre hånd i evighet"*. (Dansk oversettelse: *"Du lærer mig livets vej, du mætter mig med glæde for dit ansikt, du har altid herlige ting i din højre hånd"*).

Det er himmelen, det er det evige livet. Hvor befriende det er å vite at det er den virkeligheten Hans Erik står i akkurat nå!

Brorson

Brorson samler dette på en enestående måte i salmen "Jesus os til trøst og gavn, frelsersnavnet ville bære". Salmen har bare to vers, og den var det eneste Hans Erik som prest i Emdrup Kirke ønsket at vi som konfirmanter, skulle lære utenat.

Ja, jeg ble undervist og konfirmert av Hans Erik. Da var mine foreldre sikre på at jeg ble undervist av en skikkelig prest. Hans Erik sendte meg også på gangen, og det var helt sikkert med ganske god grunn!

Men i det siste verset samler Brorson på en enestående måte, evangeliet. Det er ikke noe som man umiddelbart ser klart som 14 åring konfirmand, men det er en sannhet Gud lærer én gjennom hele livet.

Verset begynner med disse tre ordene "Jesu dyrebare navn". De tre ordene kan settes foran hver enkelt av de følgende linjer.

"Jesu dyrebare navn, vor forløsnings morgenrøde"

Her, sa Hans Erik at det er som om Brorson ser en åpenbaring av den himmelske verden. Den blodrøde morgenrøden minner ham om Jesu blod og det fullbrakte verk, som forkynner evangeliet og friheten.

"Jesu dyrebare navn, Paradisets førstegrøde." Det er den neste setningen. Ja, er det noe mer vidunderlig enn dette navnet? Når det blir stort for oss, er det virkelig en forsmak på Paradis!

"Jesu dyrebare navn, bange sjælers hvilestavn." Når tvilen trenger seg på og samvittighetskvalene er der, og jeg føler meg uverdige for Gud – da var det et "Fullbrakt" som lød på korset. Da er det vissheten om at Jesu, hans Sønnens blod renser oss fra all synd!

"Jesu dyrebare navn. Troens sterke sejr-fane." Her forkynnes det at det er en som er troens banebryter og fullender. Det er en som er oppstått fra de døde og har vunnet en evig seier.

"Jesu dyrebare navn. Håbets rette ankergrund." Det er sjelens anker som er bundet til Jesu navn, fordi det er én som står foran Guds trone og taler din og min sak og går i forbønn for oss.

"Jesu dyrebare navn, vær vort lys på livets bane" Jesus er forutsetningen for at vi skal bli bevart i troen.

"Jesu dyrebare navn, Vær vor liv i dødens stund." Han er det eneste håpet i dødens time.

Det er evangeliet til frelse, uttrykt i et enkelt vers av Brorson. Et vers som Hans Erik verdsatte og ønsket av vi konfirmanter skulle huske på og tenke over.

Nå står vi ved avslutningen ved Hans Erik Nissens liv. Den grunnen han bygde på, var den grunnen han døde på. Og den holder i liv og død.

Hans Erik. "Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nå og til evig tid". (Sal 121,8)

Ære være Hans Eriks minne! Amen.

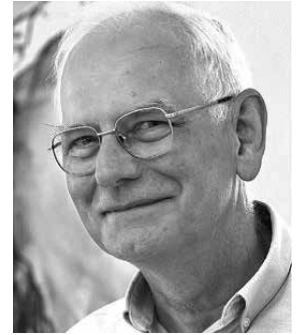
Bønn

Herre Jesus Kristus. Vi takker og priser deg for at du er oppstandelsen og livet. At du er det Guds Lam som bærer all synd, og derfor kan fremstille oss rene og rettferdige overfor Gud, vår Far. Vi takker deg for det du ga oss gjennom Hans Erik, for det ord du brakte gjennom ham.

Jesus! Vi takker deg fordi Hans Erik får lov til å stå for Guds trone og foran deg, det slaktede Lam, med en kledning som er renset i kraft av ditt blod.

Vi ber om at du må lede oss på livets vei, og at vi ikke må ha noe annet enn deg å holde oss til i liv og død, og at du må være vår rettferdighet for Gud.

I Jesu navn. Amen. □

Vær rede!

AV HANS ERIK NISSEN

"For jeg blir alt ofret, og tiden for min bortgang forestår." (2 Tim 4,6)

Det er lærerikt å gå på en kirkegård. "Vårt livs dager er sytti år, og når styrken er stor, åtti år." Samtidig undrer man seg over hvor mange det er som må gå herfra, før de når støvets år.

Så melder spørsmålet seg. Når skal jeg fare herfra? Det er godt å være rede. Timen for mitt oppbrudd kan være nærmere enn jeg tror.

Hva betyr det å være rede? Det er å ha gjort opp sin sak med Gud og mennesker.

Har du din sak i orden med Gud? Er det skygger mellom ham og deg?

Tilgitt synd er ikke noen skygge. Heller ikke svakhet og skrøpeligheit er det. Men lever du i noe uoppgjort, må du bekjenne det. Du må ha talt ut med Gud. Du må gi etter, når Ånden kaller deg inn for hans ansikt i anger og bot.

Har du gjort opp med mennesker? Er det noen du ikke har tilgitt? Er det mennesker du gjerne skulle ha talt ut med, før du skal herfra? Du

må ikke glemme hvor snart ditt oppbrudd kan komme.

Lykkelig er du som har gjort opp din sak. Du vet med deg selv, at så langt du kan se, er det ikke noe du skal ha ordnet før du skal herfra. Du er rede. Jesus kan komme å hente deg når han vil. Med glede vil du strekke hendene dine ut mot ham. Du reiser til det landet hvor hjertet ditt har vært gjennom mange år. Nå skal du ta i eie den boligen han har gjort i stand for deg.

Døden er ikke det verste for en kristen. Ved å gå inn i den har Jesus brutt dens brodd. Han har gjort den til en hjemreise.

Hva er det du skal bryte opp til?

Det er den himmelske bryllupsfesten. Også i dag skal lyset fra den bestemme livet ditt, og ett er sikkert: Dagen i dag bringer deg én dag nærmere målet, dersom du er av dem, som er rede til å møte din Gud.

(Fra "Ett er nødvendig" 6. mars. Lunde Forlag) □

Løyndommen om Kristus og kyrkjelyden

AV ASBJØRN HUNNES

To viktige dagar

Dei to dagane som utan samanlikning har hatt mest å seie i verdssoga, både for historisk og forhistorisk tid er utan samanlikning langfredag og første påskedag. Den langfredagen då Jesus døde og den påskedagen då han stod opp frå dei døde. Skulle alt desse dagane har betydd skrivast opp, trur eg ikkje heile Internett kunne romme alle bøkene som då laut skrivast.

Vi maktar heller ikkje å ta imot så mykje informasjon, men plukkar vi ut ein liten del og ser på han, då kan det vere at vi plutseleg sit med ein av juvelane i Kristi tornekrone mellom hendene.

Då sabbaten var til ende, altså laurdag kveld etter soleglad, var Maria Magdalena med nokre andre kvinner og kjøpte angande krydder, og før sola rann den første dagen i veka, altså søndags morgonen, gjekk kvinnene til Jesu grav for å salve liket og slik syne Jesus den siste ære.

Då opplevde dei noko rart. Grava stod open og liket var borte. Kvinnene vart skuffa og forlèt grava, men Maria Magdalena vart ståande der og brast i gråt. Var ho rådlaus allereie, så måtte det gå heilt rundt for henne då ho såg to englar inne i grava. Ho snakka endåtil med dei, så då Jesus

sjølv snakka til henne så trudde ho at det var han som vakta hagen.

Viktig oppklaring

Men Maria tok ikkje feil (Børre Knudsen). Akkurat då, som ingenting var som det pla vere, og vi skulle tru at ho var heilt forvirra, såg ho klårare enn nokon av oss. Korleis kunne det henge saman? Jau, det les vi om i 1 M 2,15. Adam fekk i oppgåve å dyrke og vakte hagen.

Men Adam laut døy, for han vakta ikkje hagen, og i staden for å vedgå det han hadde gjort, rømde han frå ansvaret sitt og la det på Eva.

Men det var ikkje denne Adam som stod framfor Maria. Det var den siste Adam. Det var han som krasa hovudet på slangen si ætt, langfredag. Det var han som vakta hagen, slik Gud ville Adam skulle vakte han. Jesus la ikkje skulda på andre, trass all den angst og smerte det kosta han. Maria Magdalena såg rett når ho såg han som vakta hagen, men ho gjorde seg skuld i ein annan feil. Vi minnest at Herren let det kome ein tung svevn over Adam, og då han vakna så fann han kona si. Her var det den andre Eva, som stod framfor sin siste Adam, og så trudde ho at han "sov" framleis.

Då han sa namnet hennar, kjende ho han og sa: "*Rabbuni*". Det tyder Meister.

Men den siste Adam som nettopp hadde vakna av "*den tunge svevnen*", kven var det han fann? Jau, det var den andre Eva, Kristi brud. Kven var så ho? Det var Maria Magdalena som han med krafta frå sin korsdød hadde drive sju vonde ånder ut av. Etter tradisjonen var ho den syndefulle kvinna i farisearen Simeon sitt hus. Ho som elska så mykje fordi ho ved Jesu Kristi soningsdød på korset hadde fått dei mange syndene sine tilgjevne.

No stod ho framfor Herren sin, "*utan flekk eller rukke eller noko slikt, [...] heilag og ulastande*" (Ef 5,27).

Det er ikkje Maria Magdalena Paulus talar om i Ef 5,27. Det er kyrkjelyden. Ved grava stod den fallne kvinna, født på ny gjennom Jesu død og oppstode, som ein verdig representant for heile Jesu Kristi Kyrkje, som er Kristi brud (Joh 3,4-7).

Kristi brud

Då den første Adam vakna av svevnen, sa han ikkje namnet til kona si. Han kjende henne ikkje slik den siste Adam gjorde. Kristus kjende si brud då han vakna av sin "*tunge svevn*". Ikkje berre Maria Magdalena, men kvar einaste sjel i heile den uteljande kvite skare, kvar einaste som har tvetta kjortelen sin i hans blod. Kristus kjende og kjenner dei fordi dei er utvalde frå før verda sin grunnvoll vart lagt. Før Adam og Eva vart skapte, før syndefallet, før profetorda om han som skulle krase hovudet til slangens etterkomarar.

Kyrkjelyden

Det første Adam sa då han møtte kona si var: "*Dette er då kjøt av mitt kjøt og bein av mine bein*".

Seinare feira Maria Magdalena sikkert nattverden saman med dei andre i kyrkjelyden. Ho fekk då høyre om lag dei same orda: "*Dette er Jesu lekam. Dette er Jesu blod*". Når Paulus talar om Kyrkjelyden som Kristi lekam (1 Kor 12), er det lite tvil om at det er nattverd-fellesskapen han har i tankane. Det er soleis vanleg at vi seier at nattverdsfellesskapen konstituerer kyrkjelyden.

Motsetnader

Den første Adam sa: "*mitt kjøt og mine bein*". Jesus sa: "*min lekam og mitt blod*".

Kjøt og lekam er det same, men bein og blod er ulikt. Legg merke til at når Paulus talar om den første og den siste Adam (Rom 5), så er dei motsetnader. Død og liv. Legg også merke til at bein i Det gamle testamente er nesten alltid døde menneske (t.d. Esek 37), medan livet er i blodet (3 M 17,11). Altså er det ikkje berre den første og den siste Adam som er motsetnader, men og den første Eva og Kristi brud. Dette er det Luther forklarar i katekisma i samband med dåpen:

For det fjerde: "Hva betyr det å bli døpt med vann?"

Svar: "Det betyr at den gamle Adam i oss skal druknes ved daglig anger og bot, og dø med alle synder og onde lyster. I stedet skal et nytt menneske komme frem og oppstå hver dag.

Dette nye menneske skal leve evig for Gud i rettferdighet og renhet”.

(Henta frå DELK si katekisme på Internett.)

Ein stor løyndom

Desse to storleikane: Det som er født av kjøt, og det som er født av Anden finn vi og i Ef 5,24-33.

Her skal vi berre ta med nokre få vers:

”Men liksom kyrkjelyden underordnar seg under Kristus, slik skal òg konene underordna seg under mennene sine i alle ting.

De menn: Elska konene dykkar, liksom Kristus elska kyrkjelyden og gav seg sjølv for han.

Difor skal mannen forlata far sin og mor si og halda seg til kona si, og dei to skal vera eitt kjøt”.

Denne løyndomen er stor – eg talar her om Kristus og kyrkjelyden.

Men òg kvar og ein av dykk skal elska kona si som seg sjølv, og kona skal ha age for mannen sin”.

Den store løyndomen her er at mann og kone, som er født av kjøt, skal leve saman som Kristus og kyrkja, som er født av Anden. Men det kan dei jo ikkje, for det som er født av kjøt er kjøt. Likevel kjenner vi att grunnmønsteret i alle Paulus sine formaningar: *”Såleis skal de òg rekna dykk som døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus. Lat difor ikkje synda råda i dykkar døyeyelege lekam, så de lyder lystene hans”* (Rom 6,11f).

Dette er ei umogeleg oppgåve. Likevel er det dette vi er kalla til. Vi skal forsake den første Adam sine lyster, slik at Kristus kan vinne skikkelse i oss. Det er å leve etter førebiletet frå Kristus og kyrkja som ligg i orda frå vigself-liturgien for brudepar frå 1924: *”... hjelpe kvarandre fram til det evige livet”.*

Den gamle Adam vil leve og blomstre til vår døyande dag, men i Jesu Kristi sjølvofrande tilgjeving, så har vi og lært både å tilgi og å ta imot tilgjeving.

Kristushymnen

Kanskje levde Maria Magdalena så lenge at ho song Kristushymnen, som Paulus skriv i

Fil 2,6-11, saman med kyrkjelyden. Når vi les denne hymnen er det vanskeleg å ikkje tenke på det den første Adam sa: *”Difor skal mannen skiljast frå far sin og mor si og halda seg til kona si, og dei skal vera eitt kjøt”* (1 M 2,24). Så dukkar det opp att: Her er ein skilnad mellom den første og den siste Adam: Avslutninga på Kristushymnen kan berre seiast om den siste Adam, og absolutt ingen andre:

”Difor har Gud storleg opphøgt han og gjeve han det namnet som er over alle namn, så kvart kne skal bøya seg i Jesu namn, deira som er i himmelen og på jorda og under jorda, og kvar tunge skal sanna at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære” (Fil 2,9-11).

Håpet

Så sluttar vi med håpet. Håpet som ikkje er vårt, men som vart gitt oss ved det Jesus Kristus gjorde Langfredag og 1. påskedag. Det som står fast gjennom alle tider og alle æver:

”Lat hugen dykkar vera vend mot det som er der oppe, ikkje mot det som er på jorda. De er då døde, og livet dykkar er løynt med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, vert openberra, då skal de òg verta openberra i herlegdom saman med han” (Kol 3,2-4).

Ser du korleis Kristi tornekrone glitrar i lyset frå oppstoda? □

NB!

**Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!**

Hjertets teologi

AV GÖRAN HOLMGREN

Rosenius forkynnelse og sjelesorg

"En mann stod fram, utsendt av Gud". Dette ord fra Skriften kan stå som overskrift over Carl Olof Rosenius sitt liv og gjerning. Utrustet og sendt av Gud fikk Rosenius bli til stor hjelp og velsignelse for mange i vekkelsetidene på midten av 1800-tallet. Hans forkynnelse og sjelesorg har levd videre gjennom hans skrifter og er aktuelle også i vår tid. Rosenius belyser troens vesen og troens liv i praksis og med stor åndelig dybde, men samtidig enkelt og uten vanskelig tilgjengelige teologiske begrep. Hans undervisning er meget klargjørende for tanken, men framfor alt berører den hjertet. Han formidler hjertets teologi.

Rosenius sin forkynnelse og sjelesorg er egentlig to sider av samme sak. Hans forkynnelse er sjelesorg og hans sjelesorg er forkynnelse.

"Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord". Rosenius levde i Ordet og øste hele tiden av denne rike kilde. Derfor er hans undervisning stadig aktuell for den som søker et ekte trosliv og vil fordype seg i det. De mange Luther-sitatene i Rosenius sine skrifter vitner om at han hadde Martin Luther som sin åndlige

lærefader. Samtidig er Rosenius selvstendig i sin framstilling av de bibelske sannhetene og har en litt annen framtoning enn Luther.

Det er ikke mulig i en artikkel å få med alt man ønsker fra Rosenius sin rike forkynnelse og sjelesorg. Men jeg vil likevel gi noen glimt fra hans Dagsbetraktelser eller Husandakt, som boken kalles på svensk, i utgavene fra 1989 og 1993. Sitatene i denne artikkelen gjengis i hovedsak fra det norske forlaget Arven sin utgave av Husandaktsboka. (Kanskje bør det nevnes at Rosenius aldri selv skrev noen andaktsbok. Alle andaktene er utdrag fra det Rosenius skrev i sitt tidsskrift Pietisten).

Det har ofte vært framholdt at Rosenius sin forkynnelse er evangelisk og frigjørende. Og det er sant. Forsoningen i kraft av Jesu stedfortredende offerdød på korset er sentrum i hans teologi. Mange har kommet til Guds barns herlige frihet gjennom Rosenius sin veiledning inn i evangeliet om Kristus.

Loven

Vi må likevel ikke glemme at Rosenius også tok loven på dypeste alvor. Han stiller sine lesere fram for Den Hellige Gud som krever alt.

NY CD!

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

"Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig" (3 M 19,2). Rosenius skriver:

"Slik er Gud, og slik er hans hellige lov. For Guds lov er intet annet enn Guds hellighet, Guds natur og vilje uttrykt i ord. Og slik som han selv er, vil han også at vi skal være. Det han selv elsker, vil han vi skal elske. Det han selv hater, vil han vi skal hate.

Han kan ikke være fornøyd med at vi hater og forneker det han elsker. Og at vi elsker det han hater. Like lite som han selv kan forlikes og omgås med synden og djevelen, like lite kan han tåle at vi omgås med dem [...]"

Han (Herren) sier: *"Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig!"* Og Kristus sier: *"Dere skal være fullkomne, slik som deres Far i himmelen er fullkommen."* (Mat 5,48).

Å, for noen dårer de er, de som sier at "Gud kan ikke kreve mer av oss enn vi kan klare", når ordene vi her har delt sier noe ganske annet! Hvis det var slik at Gud ikke krevde mer av oss enn vi, falske syndere, kunne klare, da ville jo ikke *"hver munn bli lukket igjen, og hele verden bli stående straffskyldig for Gud."* (Rom 3,19). (11/4).

Gjennom loven åpenbarer Gud sin hellige vilje og ubestikkelighet i forhold til hans krav. Dermed avsløres synden og syndefallets dype skade. Gjennom loven gis det innsikt i den onde begjæringen og det gjennomfordervede hjertet. (Rom 7,7).

Men lovens verk stopper ikke der. Gud vil gjennom loven drive den fortapte synderen til Kristus. Rosenius peker på dette forholdet:

"Her ser vi nå målet med den syndserkjennelsen loven virker, og hva som kjennetegner en rett syndserkjennelse [...]"

Riktignok er det sant at syndserkjennelsen kan lære deg å avlegge en og annen ytre synd, og at lettsindighet og villskap kan roe seg ned og dempes. Men det egentlige fordervet stiger bare i samme grad inne i oss.

Nei, det endelige målet var at du skulle drives til Kristus. At du ikke skulle finne noen ro og hvile noe annet sted enn i fristaden; Kristus.

Kjennetegnet på at du kjenner synden din rett, blir derfor at dette målet er nådd. Og det stad-

festes når du ikke lenger har noe håp om å oppnå nåde gjennom noen som helst medvirkning fra din side, men bare søker nåden i Kristus og hans forsoningsdød..." (9/5)

Evangeliet

Evangeliet handler om hva Gud i Kristus har gjort for at fortapte syndere som du og jeg skal bli salige. Kjernepunktet er Kristi stedfortredende offerdød på Golgata. Rosenius er en mester i det å forkynne Kristus som Guds Lam, som i sin kropp bar verdens synd opp på korset:

"Kanskje noen undrer seg på om dette virkelig kan ha skjedd. Når vi fremdeles stadig ser hvordan synden herjer i verden. Når vi kjenner hvordan den ennå bor i oss selv. Men da skal vi huske at her tales det om noe som tas bort gjennom et offer! Mens de forbilledlige offeringene bare skildrer at skylden og straffen for synden er tatt bort, eller flyttet fra det skyldige mennesket over på offerdyret som ble ført fram, og som da også ble slaktet. Hos Jesaja ser vi derimot klart profetisk om Guds Lam: *'Herren kastet alle våre synder på ham'*. [...] Han er såret for våre overtredelser, – Straffen ligger på ham. Men verken i disse skriftstedene eller i de forbilledlige offerhandlingene ligger det noen antydning om at syndens smitte skulle bli tatt bort fra det syndige mennesket. Det sies altså bare om straffen, at den ble lagt på ham (den lidende tjeneren). Men for at vi skulle ha fred, sier Jesaja." (10,9).

Når Rosenius veileder de som er urolige og spør seg om Kristi frelsesverk gjelder akkurat dem, henviser han til det objektive, det som har skjedd utenfor oss en gang for alle. Forsoningen gjelder hele verden. *"Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv"* (2 Kor 5,19).

Dette bør vi legge merke til også i vår tid. Det ligger oss jo alle for hånden, å måle den åndelige statusen i noe hos oss selv. Men da farer man vill. Det er en uholdbar frelsesgrunn. Rosenius peker i stedet på Kristus og hans gjerning og skriver i en sang:

"Se, här är nu grunden för lycka och frid i hårdaste stunden av kval och av strid; om mig än

förmäkt min kropp och min själ, när dig blott jag haver, o Gud är allt väl.”

En av andaktene som utgjør en særskilt perle i Rosenius sin forkynnelse og sjelesorg er andakten for den 31. mars. Akkurat dette stykket har blitt til særskilt åndelig hjelp for mange. Der leser vi bl.a.:

”Hvis noen spør: ‘Vi vet jo at det ikke er alle som blir frelst. Hvordan skal så jeg kunne vite om jeg har forlatelse og nåde hos Gud?’ Da må vi svare: Du må begynne med å tro på Gud og hans ord. Høre, tro og ta til deg den nåden som alle har, selv de vantro. Så vil du gjennom dette få eie den nåden som ikke alle har.

Nå spør du: ‘Hva er det for en nåde som alle har, selv de vantro?’ Svar: En forsonet Gud, en syndsforlatelse i Jesu blod. Alt dette venter på dem at de bare skal komme og ta imot det.

Hva er det da som ikke alle har? Svar: Et hjerte som er forsonet med Gud, en tro som tar imot syndenes forlatelse og lever i Gud.”

Rosenius fortsetter i samme andakt i varm sjelesorg å løfte fram evangeliets vidunderlige sannhet:

”Hør nå her: Denne syndsforlatelsen, denne forløsningen vi nå har talt om, den tilhører hvert eneste menneske, – den som lever et hellig liv og den ugudelige, den som tror og den vantro. Du må være hvordan du være vil, uansett så er dine synder tatt bort, utslettet, forlatt, kastet i havets dyp. Og dette skjedde i Kristi dødsstund.

Blir du fordømt, så skjer det ikke på grunn av din synd, men på grunn av din vantro, at du lar være å komme til Kristus. Vil du komme tilbake til Gud, bli hans barn og få eie hans nåde, så er det ikke noe som kan hindre deg i dette.” (31/3).

Omvendelse og tro

Rosenius framholder ofte i sin forkynnelse, at bare de som gjennom en virkelig omvendelse har kommet till Kristus og funnet sin trøst i ham og hans forsoningsverk er Guds barn:

”Og det er jo akkurat dette hele Skriften holder fram som kjennetegn for den rette tro og åndelighet. Dette at vi ikke skal ha vår trøst i noe som finnes hos oss. Ikke en gang i selve

Den Hellige Ånds verk i oss. Så er da dette kjennetegnet på de rette kristne; at Lammet som ble slaktet er deres eneste trøst. At ikke noe annet i hjertet deres kommer opp mot dette. At verken noe av det de gjør, eller det de opplever av Den Hellige Ånds verk i seg, – så godt og herlig alt sammen i seg selv er -, noen gang kan bli deres trøst. Bare Lammet som ble slaktet og har frikjøpt oss til Gud med sitt blod.” (16/1).

”Det som altså er helt nødvendig, er virkelig å tro. D.v.s. i all sin bekymring over seg selv, i all sin elendighet, synd og anfeltelse likevel fremdeles ha all sin trøst i Kristus. I ham ha sitt anker, sin rettferdighet og fred”. (22/6).

Ikke minst sett fra et sjelesorgperspektiv understreker Roenius, at troen ikke kommer gjennom menneskets eget strev. Nei, Guds Ånd virker en levende tro gjennom Ordet. Troen kommer av forkynnelsen. Der bibelsk forkynnelse lyder og tas imot skjer det store ting. (Jfr 1 Tess 2,13).

Rosenius skriver: ”Hvordan kommer vi til troen? Og hva er troen? Hvert eneste vakt menneske som søker å bli frelst, møter til sist dette punktet som det store problemet. Og hele hans frelse avhenger jo av det svaret han får på dette spørsmålet. Men hør da hva Herrens Ånd sier om dette: ‘Hør, så skal din sjel leve!’ Bare: Hør! Troen kommer av å høre. Troen kommer ikke av seg selv [...]

Nei, Kristus sier altså: *‘på grunn av det ord jeg har talt til dere’*. Stans nå opp og hør hva det er Gud sier! Ta Gud på ordet, og stol på at han ikke lyver! Det må se så ille ut som det vil med din gudsfrykt eller din mislykte omvendelse, og uansett hvor lite du føler i hjertet ditt. Du kan bare ta Gud på ordet, og med hjertets tro klynge deg til hans vitnesbyrd om Kristus. Så har du straks hele Frelseren og alt hans fullbragte verk for deg.” (14/12)

Helliggjørelse

At Rosenius ofte løfter fram Kristi verk for oss betyr ikke at han forsømmer å tale om helliggjørelsen – Kristi verk i oss. På mange steder i hans skrifter understrekes helliggjørelsens verk

i en kristen. For eksempel skriver Rosenius følgende om helliggjørelsens nødvendighet:

”Nest etter læren om Kristi forsoning, og hvordan vi ved troen får del i den, er læren om helliggjørelsen det viktigste og mest betydningsfulle for at det åndelige livet fortsatt skal være levende i oss. Eller, rettere sagt: Det åndelige livet, ja, det evige livet, står og faller med disse to hovedsakene: Kristi rettferdighet for oss, og Åndens helliggjørelse i oss. Disse to forholder seg til hverandre i nådens rike som skapelsen og opprettholdelsen i naturens rike. Tusenvis av sjeler har *’begynt i Ånd, men fullført i kjød’*. Bare fordi de ikke tidlig nok og alvorlig nok tok akkurat dette inn over seg, ikke slapp Herrens ord og Ånd til når han ville virke helliggjørelse i dem.” (16/10).

Helliggjørelsens kilde og kraft finnes i evangeliet om nåden i Kristus. Det viser Rosenius tydelig. Og denne side er viktig ikke minst i et sjelesorgperspektiv:

”Gjennom evangeliet må vi også hele tiden bli trøstet og rensset i vår samvittighet, frelst og lykkelig i nåden. På denne måten blir det alltid sann og levende helliggjørelse, virket av Ånden. Ikke bare noe selvgjort, dødt og utvortes.” (29/2).

Dette innebærer naturligvis ikke, at en kristen er uten ansvar når Ånden vil utføre sitt helliggjørende verk i Guds barn. Man kan bedrøve Guds Ånd og hindre Åndens verk i hjertet f.eks. gjennom å forsømme Guds ord eller gjennom et verdslig liv.

Advarsel og formaning

Rosenius framholder i bibelsk, sunn pietistisk ånd, på linje med Jak 4,4, at det er umulig å samtidig være både Guds venn og verdens venn:

”Du må velge! Det er ikke mulig å dele seg. Atskilt er atskilt! Kristus er Kristus, og verden er verden. Guds vennskap er én ting. Verdens vennskap er noe helt annet. Disse kan aldri forenes. Derfor må du velge. Er det kanskje for tungt å følge Jesus og miste verdens vennskap? Da skal du heller la det være, og følg isteden verden. Det er mye lettere og mye behageligere

(for kjødet). Og du oppnår akkurat like mye med det, som om du forsøker å dele deg. Ja, mye mer. For i sistnevnte tilfelle mister du begge. Ikke får du fullt ut nyte verden, og heller ikke Guds vennskap her i livet. Og heller ikke får du oppleve himlens glede i evigheten.” (10/1).

Utifra sin tydelige omsorg for sjelene advarer og formaner Rosenius ofte sine lesere. Han vet hvor svake vi er, og hvor lumske djevelens angrep er – hvordan de enn kommer. Et sitat som belyser dette, er særskilt aktuelt for oss i vår tid:

”Du som er Guds barn, skal vandre, leve et liv, som er ditt høye kall verdig! Du ser andre, ja, også dem som vil være kristne, likevel uhemmet lar sine sanser være åpne for all forfengeligheit. De lytter, ser, står og taler i alle slags unyttige og farlige forhold. Men da skal du som er kalt til det daglige samfunn med Frelseren, og har Den Hellige Ånd i hjertet ditt, tvert imot være opptatt med det som passer sammen med dette ditt høye samfunn! [...]

Da burde du holde en viss vakt over ditt hjertes tempel, så ikke all mulig verdslighet fikk komme inn der. Du ser andre dukker sine sjeler ned i mange og store planer for jordisk vinning, for å opprette seg et jordisk paradisi her. Da skal derimot du, som er kalt til Guds rike og herlighet, ha din skatt og ditt Paradisi i himmelen.” (22/5).

Avslutningsvis bør det betones at Rosenius i sin forkynnelse hele tiden har evighetsalvoret for øyet. Man merker at spørsmålet om menneskers evige ve eller vel, helvetet eller himmelen, hele tiden finnes med i hans liv og gjerning. Hans forkynnelse og sjelesorg preges tydelig av dette bibelske perspektiv.

Disse korte utdrag fra Rosenius sine andakter gir naturligvis bare spredte glimt fra hans rike åndelige veiledning. Min forhåpning er dog at noen kunne få ”smak på” Carl Olof Rosenius sin undervisning, som i god mening er en hjertets teologi, og selv begynne å lese mer av hans oppbyggelige skrifter.

”Kom i hu deres veiledere, de som har talt Guds ord til dere! Legg merke til den utgang deres livsferd fikk, og følg etter dem i deres tro.” (Heb 13,7).

(Oversatt fra svensk fra "Pietisten" nr 1/2016. Gjengitt med tillatelse fra forfatteren.)

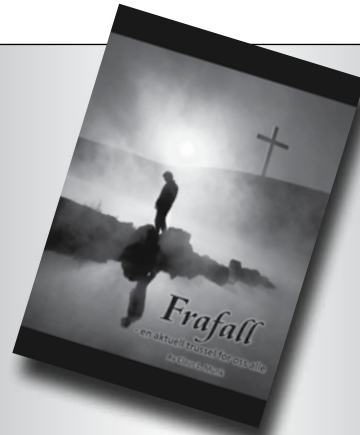
C. O. Rosenius ble født den 3. februar i 1816 og døde den 24. februar i 1868. Det er altså 200 år siden han ble født. Det vil vi gjerne minnes i takknemlighet for alt han fikk gi av sann, evangelisk kristendom for hele Norden og videre til andre land. Vi er takknemlige til Göran Holmgren for at vi fikk gjengi hans artikkel. Vi tar også med en artikkel av Rosenius: "Den store hemmelighet åpenbart" i dette nummeret. Red. □

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.
Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktnfo bakerst
i bladet (s. 31).

NYTT HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktnfo bakerst
i bladet (s. 31).

Den store hemmelighet åpenbart

AV CARL OLOF ROSENIUS

"For var det gitt noen lov som kunne gjøre levende, da kom rettferdigheten virkelig av loven." (Gal 3,21).

Kom som du er

En lærer i Sverige skrev i sin tid noe som er lærerikt også for oss:

"Jeg har alltid tenkt at grunnen til at jeg ikke fikk fred med Gud, var den at jeg manglet alvor, oppriktighet osv. Jeg innså ikke lovens hensikt. Jeg forsto ikke at det var dens mål å døde og fordømme meg, men jeg trodde at jo mer jeg øvde meg i bønn og alle slags gode gjerninger, desto mer liv, kjærlighet og fred skulle jeg få.

Jeg trodde at omvendelsen er en forbedring

i hjertet som jeg selv kunne gjøre ved Guds hjelp, og ikke en overbevisning om fortapelse og død. Jeg så ikke at nåden verken kan eller vil oppbygge en synder som ennå håper på seg selv. Men her vil den bryte ned, og siden gi ham liv. Jeg kunne ikke forstå at en kaller det egenrettferdighet at en vil forbedre seg ved Guds nådes hjelp. Men nå ser jeg at da ville jeg blitt min egen lykkes smed, ja, min egen frelser. Jo flittigere en arbeider, desto mer skal selvforbedringen lykkes. En er selv byggmester. Gud skal bare skaffe fram forskjellige materialer. Det er jo lett å se at alt dette går ut på å redde sin egen ære, Ja, en handler akkurat slik som det står i Gal 2,21: En kan akte Guds nåde for intet.

Jeg trodde at Gud ved min bønn og mine tårer skulle beveges til å være nådig, og forsto ikke at Guds hjerte er fylt av kjærlighet, at alt er rede og at han bare venter på at vi skal komme og ta imot hans nåde. Jeg så ikke at omvendelsen behøves bare for min skyld – forat jeg skulle bli beveget til å ta imot den nåde som allerede er vunnet for meg.

Jeg så til slutt at jeg hadde søkt etter lyset i mitt eget hjerte. Istedenfor å høre hva Gud sa i evangeliet, søkte jeg etter følelser og vitnesbyrd i mitt indre. Derfor hadde jeg bare fred så lenge som jeg følte det godt.

Men lovet være Gud! Jeg fikk se at jeg kunne komme akkurat slik som jeg var. Min Frelser hadde vunnet en rettferdskledning for meg som kan stå for Gud uten at jeg setter en eneste klut på den. Da jeg så dette, ble det min største synd å sette nye kluter på denne skinnende rettferdskledning, og jeg skammet meg over at jeg hadde stjålet ære fra ham – gjort Kristus til intet og meg selv så stor. ”

Ingen forstår hvilken dyp vantro det ligger i det at man forsøker forbedre seg før man tar imot nåden. Esaias sier jo: *”Kom, kjøp og et, ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!”* (Es 55,1). Legg merke til hva pengene heter: Intet! Og intet er intet! *”For er det av nåde, da er det ikke av gjerninger. Ellers blir nåden ikke mere nåde”* (Rom 11,6).

Troen er det hellige liv

Læreren skriver videre: ”I omvendelsen opplever jeg at jeg mangler alt. Kristus har gitt meg alt – jeg som er fortapt og fordømt – og vil at jeg skal ta imot gaven. Vår kjære Frelser forkynner en fri og ubetinget nåde for syndere uten lovens hjelp, så at den som vil, kan tilegne seg alt dette.

For han har tatt bort våre synder og kastet dem i havets dyp (Mika 7,19). Ja, våre synder er gjemt og glemt av Gud. Om vi leter etter dem, skal vi ikke finne dem (Jer 50,20). Derfor burde hver trell som hører dette, ta imot nåden.

Da denne hemmelighet gikk opp for meg, ble jeg så glad at jeg ikke kan forklare det. Fengslet

ble åpnet, og lenkene falt av mine føtter. Ja, halsbåndene falt også av meg (Es 52,2), det vil si mine gode forsetter, og i stedet fikk jeg lyst til Guds veier. Jeg kan ikke se det på annen måte enn at det er en oppfyllelse av Paulus’ ord: *”Men nå er vi løst fra loven, idet vi er død fra det som vi var fanget under, så vi tjener i Åndens nye vesen, og ikke i bokstavens gamle vesen”* (Rom 7,6).

Ennå står synden, loven, kjødet, verden og djevelen imot meg, så at jeg må kjempe for troen, holde meg mandig, sterk, men – i Herren, for i meg selv er jeg svak.

Noen vil innvende: Skal man ikke arbeide på sin helliggjørelse med frykt og beven – Er det ikke kristelig rett å være i uvisshet om sin nådestand – er det ikke bare et tegn på åndens fattigdom?

En skal merke seg at det siterte ord av Paulus var skrevet til dem som allerede var troende. Til dem sier han at de må arbeide med beven på at de må nå målet for sin tro og få livets krone. Han mener slett ikke at de skal leve i uvisshet om de er Guds barn. Nei, om det sier han: *”I fikk jo ikke trelldommens ånd så I atter skulle frykte, men I fikk barnekårets ånd, ved hvilken vi roper: Abba, Far!”* (Rom 8,15-16).

Den frykt og beven som Paulus taler om, er den en kristen kjenner fordi han har skatten i lerkar, og går gjennom et land som er fylt av fiender og røvere. Når en er i en slik stilling, mener Paulus at en ikke må være selvsikker, men vandre varsomt av frykt for fiendene. Vi må ikke tro at en kristen er utlært i dette, så at han alltid er viss og glad i sin tro. Nei, den tro som ikke blir anfektet, er sannelig ikke rett.

Alt det som flyter av troen, er helliggjørelse. Selv ser jeg riktignok bare synd og vanhellighet i hele mitt liv. Men Skriften sier at Gud rensar våre hjerter ved troen. Videre sier han: *”Var det ved lovgjærninger I tok imot Ånden, eller var det ved troens forkynnelse?”* – Så spør vi med den samme apostel: *”Opphæver vi da loven ved troen? Langt derifra vi stadfester loven.”*

(Fra ”Veiledning til fred” av C. O. Rosenius – Lunde Forlag – 17.opplag 1968) □

Hans Erik Nissen til minne

Hans Erik Nissen ble forfremmet til herlighet den 27. januar 2016 og begravet den 2. februar fra Lindevang kirke i København med stor deltagelse.

Med Nissens bortgang har en Gud-benådet teolog og forkynner lagt ned sin vandringsstav og hviler nå i Guds himmel.

Hans Erik Nissen ble født den 9. mai 1938 på Fredriksberg i København. I 1959 giftet han seg med Benedicte som ble til stor hjelp for ham helt til det siste. De fikk tre barn sammen.

Nissen tok teologisk embetseksamen i 1965 ved universitetet i København. Etter militærtjeneste ble han ansatt som sokneprest ved Emdrup kirke i 1966.

Fra 1970 - 2003 var han forstander ved LMs Højskole i Hillerød. Fra 2010 til sin død var han prest for Nordsjællands valgmenighet i Melby.

Hans Erik Nissen har hatt stor betydning både som lærer og forkynner. Ved Højskolen fikk han være til mye hjelp for mange unge, både som lærer og sjelesørger. Hans usvikelige troskap mot Guds ord og klare forkynnelse av lov/evangelium, synd/nåde ble verdsatt av mange både i Danmark og Norden for øvrig hvor han hadde mange møter i årenes løp.

Med basis i luthersk/roseniansk teologi forkynte Nissen med kraft og overbevisning Guds ord til frelse, oppbyggelse, tukt og trøst. Med Jesu forsoning og stedfortredende død i sentrum ble hans forkynnelse til hjelp for mange.

Ikke bare i muntlig forkynnelse, men også i skriftlig form fikk Nissen, ved Guds nåde, gi av sin dype innsikt i Guds hellige ord. Andaktsboka "Ett er nødvendig" er oversatt til norsk, svensk, engelsk, rumensk, spansk

og snart er en russisk oversettelse også ferdig.

Med sin klare veiledning til frelse, frihet og fred, har andaktsboka vært til oppbyggelse og hjelp for unge og eldre.

For litt over to år siden sendte han undertegnede 37 andakter hvor han samtidig forteller at ikke noen av dem har vært trykt før. "Kanskje kan du bruke noen av dem i Bibelsk Tro hvor det står mange rike og velsignede stykker", skriver han og fortsetter: "Men du skal på ingen måte føle deg forpliktet til å bruke dem. Vi er like gode venner uansett!"

Da jeg hadde lest brevet som fulgte med andaktene, ringte jeg ham og takket og fortalte at vi gjerne ville bruke dem i Bibelsk Tro.

I en av andaktene skriver Nissen om forsoningen og det å ha fred med Gud:

"Alt i den himmelske verden minner deg om forsoningen. Gud ønsker at vi priser ham som ga sin Sønn som sonoffer. Og Jesus skal opphøyes som Lammets som ble slaktet. Allerede her synger vi sangen til Guds og Lammets ære. Når din tro griper forsoningen, blir din sjel fylt av en guddommelig fred. Denne freden er forbundet med blodet på korset.

Fred betyr forening. Slik som den korsfestede, rekker Jesus den ene hånden til deg og den andre til sin Far. Begge hender er gjennomboret. Gud og du er forent i offeret på korset. Du har det tilfelles med Gud at korset betyr alt for dere begge.

Hill deg kors, mitt eneste håp!"

Vi takker Gud for alt han har gitt oss ved Hans Erik Nissen og lyser fred over hans gode minne!

Olav Hermod Kydland

Hva har Gud imot, i norsk kristendom?

AV GUTTORM RAEN

Mange er opptatt av vekkelse. Det er naturlig at troende mennesker ber om det, og lengter etter det i en vekkelsesfattig tid.

Men det finnes også mange slags tanker om vekkelse som er helt annerledes enn hva Bibelen viser oss. Noen "profeterer" utrettelig om at det skal komme store vekkelser. Noen bruker nye metoder for å få folk i tale, metoder som ofte blir viktigere enn klar forkynnelse av Guds ord.

Når Bibelen taler om og til vekkelse, skjer det på en bestemt måte. Et eksempel har vi i sendebrevene i Åpenbaringen (Åp 2,3). Disse brevene kan vi godt kalle Kristi vekkelsesbudskap til sine menigheter med tanke på endens tid.

Det er i disse brevene vi finner det uttrykket vi refererer til i overskriften. Skulle dette være sagt på menneskelige premisser, ville det det vel nærmest være uttrykk for hovmot. Men når Herren sier at det er noe han har imot blant de mennesker som bekjenner hans navn, må vi bøye oss og lytte.

For det er en grunnforutsetning for vekkelse at mennesker begynner å ta inn over seg Guds domsord når han taler om vår synd og det som er galt. Vi trenger å ransake oss selv om Herrens advarsler angår oss.

Det første tilfellet gjelder en forsamling som Kristus også hadde mye godt å si om, blant annet iver og tålmodighet i tjenesten, og klar holdning overfor vranglære og moralsk utglidning. Likevel var det noe grunnleggende galt, den "*første kjærlighet*" var forlatt (Åp 2,4). Det var ikke lenger den korsfestede og oppstandne Frelser som alt dreide seg om i liv og tjeneste (se 1 Joh 4,10; 2 Kor 5,14-15). Er denne kjærligheten blitt borte, blir i bunn og grunn alt annet unyttig (jfr. 1 Kor 13,1-3).

I det andre tilfellet gjaldt det en forsamling som ikke vek unna om den møtte motstand og forfølgelse for Kristi navns skyld. Likevel gled det ut i livsførselen, slik at den godtok holdninger

og veiledning som ikke tok det så nøye med avgudsdyrkelse og umoral (Åp 2,14-15). Vi har en klar parallell i våre dager når det hevdes at vi for kjærlighetens skyld må godta handlinger og innstillinger som Guds bud direkte forbyr. Men dette er noe Herren sier at han hater (se vers 6).

Det tredje tilfellet handler om å tåle at vranglærere får virke i det som kalles en kristen menighet (Åp 2,20). Vranglærere skal avvises uansett hva slags folk det er tale om. For meg ser det ut som om det eksemplet som er nevnt i sendebrevet til Tyatira, får en spesielt skremmende aktualitet når en tenker på at kirker har innført den ubibelske ordning med kvinnelige prester, proster og biskoper. Vi ser hva noen av dem får seg til å fremme av direkte hedensk tankegods.

Om ikke akkurat uttrykket "ha imot" er brukt, taler Herren i like sterke vendinger i to av sendebrevene i det 3. kapitlet i Åpenbaringen. Det er en forsamling som er preget av at den bare har navn av å leve, den regnes altså for å være en sann kristen menighet, men er i virkeligheten åndelig død (Åp 3,1). Den har ikke noen annen forbindelse med Kristus enn navnet.

Videre har vi dem som er preget av luksusreligion, som Herren sier at han vil "spy ut" av sin munn (Åp 3,16-17). De er blitt så sløve eller selvopptatte i sitt trosliv at de ikke registrerer hva som er den virkelige åndelige nød.

Overfor slike avveier og utglidninger hjelper det ingenting med større aktivitet eller oppussing av utseende og endring av virkemidler. Det er bare én ting som kan snu utviklingen. Gang på gang sier Herren til menighetene: "*Omvend deg!*" (Åp 2,5.16; 3,3.19; jfr. 2,21) Når det er kommet inn noe som Herren må refse, et det bare bot og omvendelse som kan redde oss. Det skjer ved å vende tilbake til det Herren har sagt i sitt ord: "*Kom i hu hva du er falt fra, og omvend deg!*" (Åp 2,5)

Samtidig ser vi at Herren har spesielle ord til dem som har bevart den sanne tro i en åndelig mørk tid, enten de er enkeltpersoner eller en større flokk: *"Hold fast på det du har!"*

(Åp 2,25; 3,11) Det gjelder det Gud har sagt i sitt ord, og den frelse han har gitt oss i Jesus Kristus (jfr. Åp 3,3-4).

Det er litt underlig å se at slike ord er rettet til enkelte troende i forsamlinger der det var ekstra

mye å utsette (Åp 2,24; 3,4). Herren kjenner sine, også i frafallets tid.

Men at det finnes noen som får slike trøsteord, er ingen grunn til selvsikkerhet og selvopphøyelse. For den sanne troende har ikke sin styrke i seg selv, men i Herren, og vet at en er helt avhengig av ham for å bevare troen (Åp 3,8).

(Fra Bibelsk Tro nr 4/2001) □

Skal sann bibelsk kristendom utraderes?

AV OLAV HERMOD KYDLAND

I april 2016 skal Kirkemøtet ta stilling til om det skal utarbeides liturgi for enkjønnede par. Dersom det blir vedtatt, vil Den norske kirke inneholde vranglære i sin liturgi. Det vil si det samme som at Guds skaperordning for menneskene forkastes med alle de konsekvenser det fører med seg. Da må hvert enkelt medlem av Den norske kirke ta opp til seriøs vurdering med bønn til Herren om en kan stå som medlem lenger.

Den nye ekteskapsloven

Da den nye ekteskapsloven ble vedtatt i 2008, var det bare to av biskopene som forsvarte den. Men nå går alle biskopene inn for at Kirkemøtet skal vedta en liturgi for enkjønnede par i tillegg til den bibelske og tradisjonelle ekteskapsloven mellom én mann og én kvinne.

At halvparten av biskopene som vil holde fast ved Bibelens klassiske syn på ekteskapet, kan være med på at det utarbeides en liturgi for enkjønnede par, er bedrøvelig og tragisk. Kjenner de ikke til Guds ord som sier: *"En liten surdeig syrer hele deigen."*? (Gal 5,9)

Det nytter ikke med noe kompromiss med bibelkritiske teologer som ikke respekterer Guds skaperordninger og Guds hellige ord. Guds ord sier at en skal vende seg bort fra dem som volder splittelse og anstøt mot Bibelens lære, for de tjener ikke Skriftens Herre Jesus (Rom 16,17-18).

Advarende ord til biskopene

Filosofen Nina Karin Monsen skriver i sin bok "Kampen om ekteskapet" følgende:

"Den nye ekteskapsloven fra 1. januar 2009 vil endre vår forståelse av begrepene ekteskap, foreldre, barn, familie og slekt på en radikal måte – de gamle definisjonene er blitt forvist fra lovgivningen og gjort ugyldige. Homofile, sosialister og liberalister har tilranet seg definisjonsmakten over ekteskapet; de har ikke bare avkristnet det, men de har gjort det til et redskap for radikalliberal familiepolitikk."

Videre skriver hun: "At enkjønnede par ønsker å erobre ordet ekteskap skyldes at de er ute i et spesielt politisk ærend: 1. Ødeleggelsen av den biologiske familie – mor, far og felles barn – og dennes betydning. Det innebærer ødeleggelse av kjønnsroller. 2. Ødeleggelsen av det kristne ekteskapet. Det innebærer ødeleggelse av Gud som Far. Samt ødeleggelsen av verdikonservatisme og troen på evige verdier."

Hvorfor hører ikke biskopene på advarslene fra Monsen og mange andre som hevder at den nye ekteskapsloven vil endre folks forståelse av begrepene ekteskap, foreldre, familie og slekt på en radikal måte. Den vil ødelegge forståelsen av den biologiske familie, mor, far, og felles barn.

Forstår de ikke at det et opprør mot Den treenige Gud og hans skaperordning og livslover?

Jesus sier at Gud har skapt menneskene til

mann og kvinne og derfor skal mannen forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. (Mat 19,4-5).

At Dnks biskoper vil være med på å endre forståelsen av begrepene ekteskap, foreldre, barn, familie og slekt, ubevisst eller bevisst, er bedrøvelig og tragisk. De har alle ved ordinasjonen lovet å leve og lære etter Skriften og bekjennelsen, men nå bryter de dette løfte offentlig for hele det norske folk uten å ha samvittighetskvaler, eller hva?

I stedet for å lyde den hellige Gud, så tar de indirekte parti for homofile, sosialister og liberalister som vil ødelegge det kristne ekteskapet og forkaste Gud som Far, og hans skaperordninger og frelsesplan.

Apostelen Paulus skriver i 2 Kor 12,21 at han må regne med å måtte *"sørge over mange av dem som tidligere har syndet og ikke har omvendt seg fra den urenhet, utukt og skamløshet de har drevet på med."*

Hvorfor sørger ikke dagens biskoper over disse som i dag lever i disse syndene? Den som har Kristi sinn sørger som Paulus over dem som ikke vil omvende seg.

Det er vel biskopenes oppgave å forkynne lov og evangelium til frelse for botferdige syndere, og ikke legge til rette for at ubotferdige syndere skal få fortsette sitt liv i syndens mørke med kirkens "velsignelse"! Hvorfor sørger ikke biskopene over syndere som lever i *"skammelig utukt"* og som fører til utelukkelse fra Guds rike? Hvorfor advarer dere ikke dem?

Men noen av dere sier at det å leve i homofile parforhold er i samsvar med Guds gode vilje, og alle foreslår at det utarbeides en liturgi for dem og "velsigner" dem som ikke vil leve i samsvar med Guds ord. Dette er ikke kristendom, men det er *"et annet evangelium"* som ikke fører til Guds himmel.

At Dnks biskoper lar seg lure av homofile, sosialister og liberalister, og er med på å avkristne den bibelske ekteskapsforståelse og godta en radikalliberal familiepolitikk, er skuffende og forstemmende.

Kjell Skartveit sier i sin bok "Staten og Gud" blant annet: "Det er ingen hemmelighet

at liberale teologer aksepterer at Bibelen er klar i sin avvisning av homofilt samliv, men de hevder at dagens kontekst gjør det mulig å forkaste tradisjonell forståelse av spørsmålet. At de samme teologene da bruker en marxistisk samfunnsforståelse inn i tolkningen av Bibelen, er det åpenbart få som stusser over. Men er det ikke på tide at noen stiller spørsmålet: Hvordan kan en gudsførnektende ideologi si noe sant om Gud og hans skaperverk?"

Alice Bails 10-punktsplan for å utradere kristendommen

Dette som holder på å skje i Norge minner meg om den 10-punktsplan som Alice Bailey (1880-1949) utarbeidet for å forandre den kristne tradisjon eller å utrydde kristendommen. Hun forkynte at den seksuelle nytelse er den høyeste form for nytelse blant menneskene.

Hun introduserte begrepet New Age som har som mål å få bort kristendommen ved infiltrasjon og forførelse.

Nedenfor gjengis 10-punktsplanen:

1. Ta bort Gud og bønn i skolen
2. Reduser foreldres autoritet over barna
3. Ødelegg den judeo-kristne familiestruktur, eller den tradisjonelle kristne familiestrukturen
4. Hvis det er fri sex, gjør abort legalt og gjør det enkelt å få utført
5. Gjør det lett og legalt å bli skilt. Befri menneskene fra begrepet livslangt ekteskap
6. Gjør homoseksualitet til en alternativ livsstil
7. Gjør kunsten nedverdiggende og tåpelig å se på
8. Bruk media for å fremme og endre menneskers tenkesett
9. Skap en inter-religiøs bevegelse.
10. Få regjeringer til å vedta alle disse lover og få kirken til å gi sin tilslutning til disse forandringer

Vi kan gjerne sammenligne disse punktene med vårt samfunn i dag. Da må vi innrømme at utviklingen bort fra kristendommen er kommet langt. Men nå er også Dnks biskoper, bevisst eller ubevisst, med på å utrydde bibelsk kristendom fra det norske samfunn. De er med på å fullføre Alice Bails plan for å rasere bibelsk kristendom i Norge.

Tenk at okkultisten Alice Baileys plan for å utrydde kristendommen skal i 2016 få hjelp av Dnks biskoper til å fullføre den. Regjeringen har gått foran med sine antikristelige lover, og nå anbefaler biskopene og flertallet i Kirkerådet at Kirkemøtet bør vedta at det skal utarbeides en liturgi for enkjønnede par. I april 2016 vil sannsynligvis Kirkemøtet vedta dette selv om Bibelen sier at de som lever slik, lever i "skammelig utukt." (Rom 1,27)

Da vil Kirkemøtet være med på å ødelegge den judeo-kristne familiestrukturen, eller den tradisjonelle kristne familiestrukturen og enda til "velsigne" forhold som Guds ord sier utelukker fra Guds rike. (1 Kor 6,9-10). Dette skal skje ved votering på Kirkemøtet hvor Bibelens treenige Guds hellige ord ser ut for å ha gått ut på dato for de fleste.

Den som elsker Jesus, holder hans bud

Men Guds Sønn, Jesus Kristus sier: "*Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud.*" (Joh 14,15. Se også Joh 15,10 og 1 Joh 2,4). For dem av Kirkemøtets delegater som elsker Bibelens Jesus Kristus, burde det være umulig å gå imot Guds ord og votere for at det skal utarbeides liturgi for homoseksuelle par. Men for dem som anvender en gudsfornektende ideologi hvor man ikke er bundet av Skriftens ord, vil

en følgelig komme på avveier og bort fra Den treenige Guds skaperordning og hans frelsesordning og havne i kaos på jord og en evig fortapelse.

Derfor bør Guds folk holde seg borte fra dem som forkynner falsk lære. For det er ikke Guds Ånd som driver dem, men en falsk ånd som vil infiltrere og trenge inn i hjertet hos den enkelte. Guds barn bør gjerne si farvel til Dnk og heller samles om Guds ord på bedehuset eller i hjemmet. Vi må lære av de første kristne som omtales i Apg 2,42: "*De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene.*" Det er maktpåliggende at vi holder oss til Guds hellige og inspirerte ord og forkynner lov/evangelium, synd/nåde til frelse, tukt, trøst, oppbyggelse og evig liv.

Vi må også legge vekt på samfunnet, de helliges samfunn, hvor vi får vitne og be for hverandre og for dem som er utenfor. Likedan skal vi få nyte nattverden til minne om hva Jesus har gjort for oss og til syndenes forlatelse.

Godt å vite at løftet fra Herren står fast om at ingenting i denne verden skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Jesus Kristus, vår Herre (Rom 8,38-39). Derfor sier Skriften: "*Herren Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn være med dere alle!*" □

Hva med meg på dommens dag?

AV ERIK HØIBY

"Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot en av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg." (Mat 25,40).

I denne tekst finner vi bildet av den absolutte majestet, herskeren over hærskaene, den allmektige Gud. Milliarder av mennesker er samlet for hans ansikt, helt fra den første som trådte på denne jord til den aller siste. Tiden er ferdig og utkople, bare evigheten fortsetter. Alt er ryddig.

Tvil og diskusjon om Jesus og Gud har opphørt. Vi er kommet dit at alles øyne er rettet nettopp på ham, og han er trådt fram i herlighetens glans. Legioner av engler omgir ham. Den himmelske verdens virkelighet er blitt synlig for det menneskelige øye og har blandet seg med den synlige. Domsberetningen fra Mat 25 vil gjøre det tindrende klart at vi alle går denne avslutning i møte, og ikke bare det, men at vi nærmer oss Majestetens dom over våre liv.

Dommen blir avgjort etter gjerningene, står det. Den siden av evangeliet er vi forsiktige med å røre ved. Vi må alltid få komme tilbake til hva Jesus har gjort for oss, når det er tale om å bli frikjent for Gud, for våre egne gjerninger holder ikke mål. Heller ikke i dommen for Guds trone er det noe som avskrekker denne sannheten, for på Dommens Dag vil det gjelde helt og fullt at *"alle dem som tok i mot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn"* (Joh 1,12) Men den levende tro ønsker å følge hans vilje selv om det ikke alltid lykkes. Fordi Jesus hadde en særskilt omsorg for syke, forkomne, prøvede mennesker, forventer han det samme sinn av sine barn, en frukt av deres liv som tror på ham, som gjenspeiler seg i gode gjerninger, gjerne gjennom de eksempler som Jesus antydte i tekstsammenhengen her. Om de er blitt utført av hans venner som tegn på en levende tro, vil nettopp gjerningene bli trukket fram på den ytterste dag som anklager

til fordømmelse eller til velsignelse for den som har en levende tro. Deres ydmyke liv som lys og salt i verden omsatt i gode gjerninger, vil telle til deres velsignelse på dommens dag. På dommens dag blir deres gode gjerninger trukket fram som tegn på en levende tro. Gjennom disse små utslagene har Jesus sett en tro som var levende og mer enn bare ord og former. Han har registrert den, mens vi kan spørre: *"Når så vi deg sulten og gav deg mat"*? Men Jesus har for all evighet registrert denne tro. Derfor sier han til de troende på dommens dag: *"Gå inn til din Herres glede!"* Like klart faller dommen over de som er utenfor denne personlige tro. Man blir dømt til å være borte fra livssamfunnet med Gud i all evighet. Det er fortapelsen.

Det er hard tale, vil noen si. Da vil jeg svare: Dommen er ikke min, men Guds. Men han sier også tindrende klart at ingen som hører evangeliet behøver å gå inn i mørkets evighet, for *"i dag er nådens tid. I dag er Gud å finne"*. □

Guds vilje er god for samfunnet og alle menneske

AV JOHANNES KLEPPA

Då Gud gav Moses dei ti boda på Sinaifjellet, var det ikkje ei gåve berre til Israel. Det var heller ikkje tenkt som normer som berre kristne seinare skulle overta. Det var Guds gode vilje til alle menneske, anten dei trur på Gud eller ikkje. Dei ti boda var heller ikkje ei nyoppfinning frå Guds side der ute i øydemarka. Det var ei openberring av den viljen som låg til grunn for skapinga av mennesket, og som Gud hadde skrive som lovas gjerning i menneskehjarta. Dette vitnar menneskets tanke og samvit om (Rom 2,14f).

I luthersk samanheng talar vi om tre bruk av lova. Den første er den borgarlege, der Guds vilje gjennom boda vert gjort gjeldande for alle menneske, og som med det har med livet i samfunnet og alle folks liv å gjera. Den andre bruken er lova som tuktemeister til Kristus,

ved at lova avdekkar synda og viser at vi treng syndstilgjeving og frelse – altså forkynning av lov og evangelium. Den tredje bruken er lova retta til kristne for å rettleia dei i livet, slik at det gamle mennesket ikkje skal få lura oss. Her høyrer foraningane heime. Det meste av kristen forkynning konsentrerer seg om dei to siste bruka av lova, men vi må ikkje gløyma den første.

Ved at lovas første bruk er retta mot alle menneske, er det ein bruk av lova inn i det verdslege regimentet, altså ein del av den måten Gud styrer samfunnet på. Det er ein sentral del av kristen tru at Gud er god og kjærleg. Då er også hans vilje god, og uttrykk for Guds kjærleik. Ved at Guds vilje kjem til uttrykk i boda, må vi tenkja om boda som vi tenkjer om Gud. Då bør vi ikkje sjå i bakken eller stå med huva i handa når det vert snakka om dei ti boda. *Forts. s. 27* ►

BIBELSAMLINGEN PÅ AUDNASTRAND LEIRSTED

14.-17. juli 2016

Motto: Hvor herlig klinger Jesu navn!

Torsdag 14. juli

Kl 16.00 Registrering

Kl 18.30 Kveldsmat

Kl 20.00 Åpningsmøte. Øyvind Samnøy taler. Sang og avslutning ved Oddvar Dahl

Fredag 15. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime v/Samnøy: "Hyrdefunksjonen i heim og menighet"

Kl 09.30 Barnemøte v/Finn Asmussen

Kl 11.00 Sangmøte v/Oddvar Dahl

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Møte v/Samnøy: "Kyrkja og Guds folk"

Kl 18.30 Kveldsmat

Kl 20.00 Møte. Dahl taler. Sang av barnekoret

Lørdag 16. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime v/Samnøy: "Hyrdefunksjonen i heim og menighet"

Kl 09.30 Barnemøte v/Finn Asmussen

Kl 12.30 Middag

Kl 15.00 Tur

Kl 18.30 Kveldsmat

Kl 20.00 Møte. Samnøy taler. Sang av barnekoret og Dahl

Kl 22.00 Frie vitnesbyrd. Forfriskninger

Søndag 17. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Nattverdmøte v/Dagfinn Natland

Kl 11.00 Møte. Samnøy taler. Sang av Dahl

Kl 12.30 Middag med avslutning

Mer info på neste side

Døgnpriser: Voksne kr 605, barn 7-14 år kr 360, 4-6 år kr 210. Familie maks kr 2100. For vask av rom betales kr 150. Campingvogn/bobil m/strøm kr 250 pr døgn. Ta gjerne med laken, dynetrekk og putetrekk. Leie av trekk koster kr 90.

Priser for enkelte måltid: Voksne: Frokost kr 120, middag kr 175 og kveldsmat kr 130. Barn 4-14 år: Frokost kr 60, middag kr 87 og kveldsmat kr 65.

Info/påmelding:

Dagfinn Natland, tlf 52 79 98 07 / 951 29 320, e-mail: dnatland@frisurf.no
eller til Olav H. Kydland, tlf 51 43 44 57 / 918 60 275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Fra s. 25 ► Dei skal vi frimodig halda fram for alle menneske, både i politikken og i kyrkja.

Det er kyrkja si profetiske oppgåve å forkynna dei tida boda som Guds gode vilje inn i samfunnet – og då særleg boda på den andre tavla (4.- 6. bodet). Dette gjer kyrkje og misjon i alt for liten grad. Derimot har det vorte vanleg at ein opptrer med politiske og fornuftige synspunkt inn i samfunnet, noko det åndelege regimentet ikkje har noko med eller har noko særskild kompetanse til.

Den som vil fremja kristen tenking inn i politikk og samfunn, må tenkja at dei ti boda er Guds gode vilje for alle menneske, og med det

frimodig fremja desse og argumentera for at dei må få vera styrande for samfunnet. Historia her i landet – og mange andre stader – viser då også at der kristen tru og etikk vann fram, vart det til gode for folk og land. Ser ein på muslimske land, vil ein sjå det motsette. Ut frå denne tenkinga er det nokså meiningslaust at det frå programkomiteen for Kristeleg Folkeparti vert argumentert for at partiet skal framstå som mindre «kristeleg» og meir «folkeleg». Då underkjenner ein Guds gode vilje i boda, og ein har ikkje forstått det som ligg i lovas første bruk.

(Innspel 07.04.2016 i Dagen. Gjengitt med tillatelse fra forfatteren) □

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2016-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2015,
samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Når jeg ber

AV OLAV NERGÅRD

**Når jeg ber,
så be i meg,
Herre, ved din Ånd.
- Når det skjer,
Så rører jeg
ved din allmakts hånd.
- For du kom
og tok min nød,
bar min dom
og led min død.
Og jo mer
jeg ser på deg,
løses mine bånd.**

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

Bibelsk Tros nettside er oppdatert

Slik kommer du inn på Bibelsk Tros nettside: Skriv inn **www.bibelsk-tro.no** i adressefeltet øverst i nettleseren, eller søk etter "Bibelsk Tro". Når du kommer dit, klikker du på "Hør taler"! Da får du tilgang til mange taler og kan høre og laste dem ned gratis. Du kan også søke på den taleren du ønsker å høre på. Nå ligger alle talene fra 2015 og noen fra 2016 som er blitt avholdt på Skjæveland Misjonshus + talene fra Bibelsamlingen på Audnastrand 2015, ute på nettet.

Velkommen til å besøke nettsidene våre!

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Vi har liggende en del tidligere nummer av Bibelsk Tro fra 1992 til og med nr 2/2016. Dersom du vil kjøpe enkle nummer eller hele årganger, så kan du få gjøre det for kr 30 per årgang + porto. Vi tar forbehold om at enkelte nummer muligens ikke er på lageret. Sett opp de nummer og/eller årganger du ønsker av Bibelsk Tro og skriv til: Bibelsk Tro, Postboks 264, 4367 Nærbø, eller e-post: olav.kydland@lyse.net

La oss gå til ham utenfor leiren! [Heb 13,13]

AV NIELS PEDER MADSEN

"Derfor led også Jesus utenfor porten, for at han ved sitt eget blod kunne hellige folket."

Skal vi ha del i hans frelse, må vi gå ut til ham og lide med ham.

"Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så fremt vi lider med ham, for at vi også skal bli herliggjort med ham," skriver Paulus.

"La oss derfor gå ut til ham utenfor leiren, og bære hans vanære!"

Vi kan ikke bli i verden og likevel arve himmelen. Vi kan ikke eie verdens vennskap og Guds vennskap på samme tid. Vil vi ta synden med til himmelen, kommer vi aldri dit inn.

Det er her at så manges frelse strander. De vil nok inn i himmelen, men de vil ha verden med seg inn. De vil ha del i Kristi arv, men ikke i hans vanære.

De vil til himmelen uten hellighet. Men uten helliggjørelse skal ingen se Gud.

Gå derfor ut til ham, utenfor leiren. Der vil han hellige deg med sitt blod.

(Fra "Ordet" 23. oktober. Antikkforlaget 2002)

Vi tar med en av hans sanger, skrevet i 1905. →

Du kommer, Jesus, til meg inn,
og så er solen tent.

Så flykter skyggen fra mitt kinn,
og hvert er savn er endt!

Du kommer som hin første natt,
da jeg på deg fikk tro.

Og alle stormer tier bratt,
og tvilen går til ro.

Du kommer, og så svinner alt
som ellers gjør meg redd.

Da kan jeg stå hvor før jeg falt,
og smile hvor jeg gred.

Du kommer, så er allting glemt
og godt hva enn som skjer.

Og trengslene som har meg skremt,
er ikke trengsler mer.

Du kommer, Jesus, slik som før,
når jeg skal gå herfra.

Og lukker øyet når jeg dør
i deg, halleluja!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003.

Ludvig Hope (1871-1954)

Predikant og generalsekretær (1931-36) i Det norsk-lutherske Kinamisjonsforbund som etter 2. verdenskrigen byttet navn til Norsk Luthersk Misjonssamband. Hope regnes som en av det 20. århundrets mest sentrale kristenledere i Norge.

Hans Adolph Brorson (1694-1764)

Dansk biskop og salmedikter

Mogens Holst Nissen

Født 1954 på Frederiksberg, Danmark. Lege, dr.med. og professor ved Københavns Universitet. Lekmannsforkynner med tilknytning til Luthersk Missionsforening i Danmark.

Ashjørn Hunnes

Født 1949 i Volda. Kristendom hovedfag med religionsfilosofi og kateketprakticum ved MF. Medlem av Den lutherske menighet i Kautokeino.

Göran Holmgren

Født 1950 i Skellefteå, Sverige. Fjellhaug bibelskole 1970-71. Forkynnerlinjen 1972-74. Forkynner i Trøndelag krets av NLM 1974-75. Predikant i EFS (Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen) 1976-2000. Fra 2000 predikant i ELS (Evangelisk Luthersk Samling) i Västerbotten. Redaktør av "Pietisten".

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Guttorm Raen (1942-2005)

Misjonsskolen på Fjellhaug 1962-66. Teologisk embetseksamen i 1966. Studieopphold i USA og Tyskland. Misjonær i Japan 1967-83. Underviste flere år ved seminaret i Kobe. Medredaktør i Bibelsk Tro fra 1992 til sin død i 2005.

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til

1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skrivning, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Olav Nergård (1903-1991)

Norsk gårdbruker og dikter.

Niels Peder Madsen (1860-1916)

Dansk prest og forfatter

Gunvor Grødem

Født 1932 i Kvam i Hardanger. Bor nå sammen med familien sin på Grødem i Time på Jæren. Er redaktør i bladet "Nytt om Iraqw-Bibelen" hvor det informeres om Frøydis Nordbustads bibelomsetningsarbeid. Har utgitt diktsamlingen "Nådens snøfall", Alpha Forlag 2012.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	08. mai	11.00	Steinar Handeland
Onsdag	11. mai	19.30	Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle
Pinsen	14.-16. mai		NLL. Talere: Olav Bergene Holm og Per Hove
Lørdag	21. mai	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	22. mai	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	29. mai	11.00	Oddvar Dahl
Onsdag	01. juni	19.30	Bibelgruppe.
Søndag	05. juni	11.00	Samtale/bønnemøte
Søndag	12. juni	11.00	Jon Olav Østhus
Søndag	19. juni	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Søndag	26. juni	11.00	Gunnar Soppeland
Søndag	03. juli	11.00	Norvald Frafjord
Onsdag	06. juli	19.30	Bibelgruppe

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

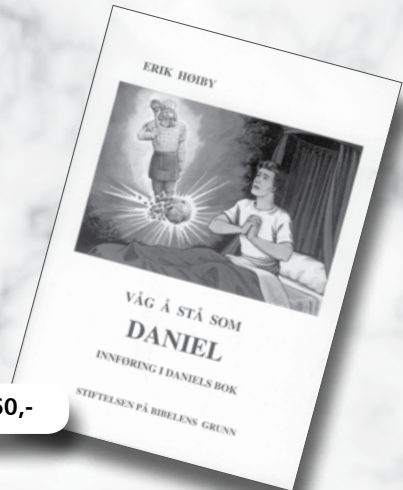
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

KONTAKTINFO

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Der finner du artikler, taler, litteratur og musikk

Ein fristad

T: Gunvor Grødem

M: Arne Stensø

Em B/D# Em B7 Em Am EAm Dm G

C B7 Em Am EAm B7 Em Am G Em B7 Em

1. Ein fristad eg har ved Guds kjærlege hjarta,
der er eg så trygg, der kan ingen meg saka.
Om anklagerøysta eg enno kan høyra,
ho når ikkje inn til Guds kjærlege øyra.
2. Til Jesus på krossen, der kan eg få røma,
der skjedde det store som ingen kan skjønna;
der tok han den straffa som eg skulle sona,
så eg som skuldig får bera mi krona.
3. På nytt og på nytt må eg fly til den staden,
for freistaren plagar meg stadig med skaden,
og der får eg høyra dei sælaste orda:
Min nåde er nok for di tid her på jorda!
4. Eg roar meg der ved Guds kjærlege hjarta.
Han kjenner min tanke og merkar mi klaga,
og der får eg kvile og hentar meg styrke
til vidare arbeid i kall og i yrke.

